

שיר ערש

עצמות עיניו של דני
 יום־גדול הלך ואין
 לילה, כעולה חורגי,
 בא מעבר הירדן.

ים רעב גועה כעגל
 השמים נמתחים.

בגרו כדורגל
 משחקים המלאכים.

עצמות עיניו של דני
 נומה בני. אני ערה.
 אבא הנה הביאני
 מעגלת המשטרה.

השקיעה או האדימה
 דני אז עוד לא היה.
 השוטרים רצו שאקא
 חטיל באניה.

אמא לא רצתה לנסע
 ובכתה לאט לאט —
 רץ ברחוב פחור גבה
 ופתאם עמד.

כה חור עמד מנגד,
 נומה דני, הירדס —

ונגש אלי בשקט
 ואמר: — הני לאם.

השוטרים פניהם הצהילו,
 הקצין שקמו סלסל,
 השמים אז הכחילו
 כחולצה של "הפועל".

הוא הביתה לקחני,
 בי פתאם זמר הקב.

הגדולים יבינו דני,
 זה נקרא — להתאהב.

לנו לא היתה טבעה,
 שילינג רק בעד הכל.

אם רוצה אמה לדעת,
 שילינג דני, זה בנול —

אמא נמה. אין לה כח.
 דני חרש מהרהר —

איזה מין קשקוש במת,
 הני ספור גפה יותר!

לני, הם ואל תציק לי,
 אם לא תרדם חיש קל

שני שדים על מוטציקלים
 יסחבוה לנמל.

מעשה יפה שמעם,
 אל תדחני ביריקה.

בזמננו פה מלמטה
 יש מחסור בקיריקה!

מול הבית — לילה סמבול,
 על שכמו תרמיל כבד.

ספורים רבים ישנם בו
 אך כלם רעים בעת.

שמע הדלת מתאנחת,
 מתנודדת המנורה.

בעולם נושב הפחד
 כרפבת שכורה —

עצמות עיניו של דני
 ומוחו דומם הוזה —

למה אבא הולידני
 בוקא בעולם כזה?